

A harmadik dúlás Magyarországon, avagy politikai vicccsemegék 1945-46-ból

„Játék határok nélkül”

János bácsi még az országgyarapodás után, a II. világháború vége előtt új tanyát építtetett, mely véletlenül épp az 1947-ben megvonott magyar-szovjet határra esik. Nem akarják lebontani, megkérdezik az öregtől:

- Hová akar tartozni?
- Magyarországhoz.
- Gondolja csak meg: a Szovjetunió a világ legnagyobb országa, legerősebb a hadserege, legbölcsebb a vezére, és ők már rég a szocializmusban építik, mi pedig csak most kezdjük!

- Hát igen, igen... de azok az orosz telek!

„Azt beszéli már az egész város...”

Kora tavasszal két ismerős találkozik egy romos pesti utcán, beszélgetni kezdenek:

- Mondja! Maguknál hány fok van a lakásban?
- Szellőztetés előtt vagy után?
- Hát... utána?
- Ugyanannyi.

Két régi ismerős párbeszéde a főváros valamelyik külső kerületében:

- Hállottad? A Nagykörútból maholnap Tejút lesz.
- Olyan sok tejcarnok nyílik?
- Nyavalyát! Annyi ott a csillag mindenfelé...

Két régi ismerős összefut a pesti utcán.

- Örülök, hogy találkoztunk! Hát hogy vagy?

- Köszönöm megvagyok. És te?
- Én még nem vagyok meg, de már köröznek.

„Az egyiknek sikerül, a másiknak nem...”

A szerencsésen életben maradt Kohn bácsi elsők között jelentkezik a Magyar Kommunista Pártba. Óriási meglepetésére rövid úton elutasítják. Berohan a pártszékházba, magyarázatot követel, meg is kapja.

- Szeretném én is tudni, mi kifogás lehet ellenem?

- Több tanú van rá, hogy 1944-ben előbb nyilas keretlegényekkel, majd német SS-katonákkal sétált a Duna-parton.

„... balra van az iskola...”

A tanár irodalomórán egy tyúkot, egy kutyát és egy konyhaszekrényt rajzol fel a táblára. Felteszi a kérdést az osztálynak:

- Na gyerekek! Kinek a versét illusztráltam, és melyiket?

Mire az osztály kórusban zengi:

- Petőfi: Anyám tyúkjá.

- Nagyon jó! Ki tudna egy másik Petőfi-verset illusztrálni?

Pistike jelentkezik: felvázol egy tavat, benne egy tündért, kezében rózsával, a parton pedig egy nyalka huszárt. Az osztály kérdés nélkül harsogja:

- Petőfi: János vitéz!

- Jól van, gyerekek! Van-e még jelentkező?

Móricka megy ki a táblához, felvázol egy folyót, rajta híd ível át, melyen szovjet katonák menetelnek, alant a vízben nők mosnak...

Csönd, a tanár szakítja meg:

- De hát melyik Petőfi-verset akartad ábrázolni?

- A Nemzeti dalt.

- Hát hol van itt a kard vagy a lánc?

Történelemórán a tanár felteszi a kérdést:

– Ki tudja megmondani, hány dúlás is volt Magyarországon?

– Három: tatárdúlás, törökdúlás és felszabadulás.

„Nincs már hű szeretőm, mind elhagyott örökre...”

Súlyos jóvátételi kötelezettségeink miatt a Sztálin és a magyar köztársasági elnök közötti vita annyira elmérgesedik, hogy végül ún. spanyol párbajban egyeznek meg: kezükben egy-egy dárdával Sztálin lóháton,

Tildy pedig bikán kihajt a porondra, felállnak egymással szemben. Tildy lehajol, valamit súg a bika fülébe, mire az bőszen nekiront Sztálin lovának, felökleli, hátasa elterül a földön. Sztálin lassan feltápászkodik, bosszankodva kérdi:

– Maga meg mit súgdosott annak a bikának a fülébe?

– Csak annyit mondtam, hogy az a bajszos ott a lovon hajtotta el a tehencinket!

(Forrás: Katona Imre: *A helyzet reménytelen, de nem komoly.* Bp., 1994.)

Adomagazda: MÉSZÁROS CSABA

